

Jeanne d'Arc

paa

Palads Teatret.

Den franske Storfilm blev
Filmssæsonens største og ejen-
dommeligste Oplevelse.
En Sejr for Carl Th. Dreyer
og Mlle Falconette.

Det var en Verdenspremière, for Film-
première er blevet ventet med saa megen
Interesse herhjemme som Opførelsen
af *Jeanne d'Arc*, den vældige franske
Film, som Danskeren Carl Dreyer
har sat i Scene, og som i Aftes for
første Gang gik over Lærredet i Palads-
teatret.

Det er sagtens Aar, siden en Films-
men har overhovedet ikke været spillet
noget andet Sted endnu, end ikke i
Frankrig, hvor den er blevet til — og
der var en Verdenspremières særlige
Stemning over Teatret i Aftes, hvor et
festklædt Publikum fyldte Rækkerne i
Fauteuil, og danske og franske Farver
spandt sig festligt om Logerne, hvori
Aftenens Hovedperson Mlle Falcon-
netti, Instruktøren Carl Th. Dreyer
og Hertugen af Ayen havde
Plads sammen med Paladsteatrets Di-
rektor Hr. Sophus Madsen.

En kort Ugerøve passerer forbi. Tæp-
pet glider for, saa slaar Jacob Gade an
til Aftenens store Film, Portiørerne for-
an Lærredet rasler atter til Side, og For-
ventningens Stilhed breder sig, da de
første Billeder staar paa det sølvne
Lærred: en Haand blader gennem Pro-
tollen, hvori Retsforhandlingerne om
Jeanne d'Arc's Lidelser og Død er skil-

dret.

Vi er ikke mange Billeder inde i Fil-
men, førend man aner, hvilke Veje det
er, Carl Dreyer i Aften vil føre sine
Tilskuere ad — et realistisk og yderlig-
gaaende artistisk Eksperiment, hvis Ud-
vikling man følger med spændt Opmærk-
somhed. I et Par Timer, uden nogen som
helst Pause, glider saa denne Skildring
forbi af Jeanne d'Arc's Lidelser i Fængs-
let, Præsternes og Dommernes unen-
neskelige og uendelige Forhør over den
ulykkelige Bondedige, Torturkammeret,
den første Domsafsigelse og Jeannes re-
ligiøse Anføgtelser i Fængslet, hvorun-
der hun fremsætter den Tilstaaelse, der
bringer hende paa Baalet.

Man konstaterer, at Dreyer har taget
Lære af Kritiker over hans Tilbøjelighed
til pedantisk Detailskildring i
Milieuet, men ogsaa, at han, efter at
have præsenteret et Typegaleri, der
er glimrende truffet, trætter os med at
gentage denne Trumf. Efter den første
Time er man træt — men endnu fuld
af Beundring for Mlle Falconettis Kæm-
pepræstation, i hendes Hænder er Jean-
ne d'Arc ikke blevet en blændende
Paraderolle, men en Menneskeskildring,
der er saa realistisk, at den til Tider
virker stærkt oprivende. Selv den, der
ikke har let ved at lade sig rive med
af det hvide Lærreds Kunst, vil utviv-
lsomt bøje sig ydmygt for en saadan
kunstnerisk Ydelse; det er Filmkunst
indtil de yderste Konsekvenser.

Nærbillede efter Nærbillede glider
forbi, stadig har vi Jeannes lidende
Hoved, de taarefyldte Øjne, Munden,
der bevæger sig i den religiøse Ek-
stases salige Smil, lige for Øje. Virk-
ningen er mægtig, tilsidst dog trods alt
ikke helt fri for at trætte, fordi det stad-
ig er Jeannes Lidelser og ikke en
Gnist af „Gloire'n“ i Historien om Jean-
ne d'Arc, der skildres.

Og saa slutter Filmen med selve Døden
paa Baalet og Kampen mellem Soldaterne
og Folkemængden, da een af Tilskuerne
udtrykker den fælles Tanke: „Det er en
Helgen, I har brændt“. Soldaterne hugger
ind, Stenene rasler mod Kirken, i hvis
Ly Forbrydelsen er blevet begaaet, og en
sidste Tekst vandrer over Lærredet, en
Hyldelse til Jeanne d'Arcs Minde, til den
Aand, som endnu lever som det franske
Folks Hjerte.

Naturligvis maatte denne Film blive
en Oplevelse, ja, man tør næsten sige, at
store kunstnerisk Oplevelse har vort
Filmspublikum aldrig haft. Den viste os
Carl Dreyer som den modneste Mand in-
denfor europæisk Film, en Eksperimenta-
tor, som har vovet at skabe en Film, der
intet Sekund svigter sit rent artistiske
Maal. Om Filmen som Kunststart overho-
vedet er i Stand til at tilfredsstille disse
Idealer er maaske tvivlsomt, et eller andet
manglede for at forene den høje
kunstneriske Standard med en virkelig
Publikumsappel. Men en stor Aften blev
det, en Oplevelse for alle Venner af
saa kunstnerisk Stræben ogsaa indenfor
den stumme Kunst.

Fra sin Loge tog Falconetti smilende
mod Publikums begejstrede Bifald. Ja-
cob Gades Orkester smeldede Mar-
seillaisen ud, og med Favnen fuld af røde
Roser takkede Mademoiselle for det
danske Publikums Hyldelse.